

Diari de la neu, 07/02/26

Com hauria estat el primer dia de competicions a Pirineus-Barcelona 2026?

Fotografies i vídeo-reel de com estan avui La Molina i Masella

Com hauria estat el primer dia de competicions a Pirineus-Barcelona 2026? Autor/a: *Diaridelaneu.cat*

Mentre el món mira cap a Milà-Cortina 2026, al Pirineu català aquest cap de setmana hem fet un exercici d'imaginació inevitable. Neu en abundància, pistes impecables i paisatges de postal allà on s'havien de disputar les proves olímpiques. Casualitat? Potser. Però veient La Molina i Masella així, costa no pensar que, si la candidatura Pirineus-Barcelona 2026 hagués arribat a bon port, avui hauríem donat una imatge pletòrica.

Ahir divendres a la nit es van inaugurar oficialment els Jocs Olímpics d'Hivern de **Milà-Cortina 2026**. Amb la cerimònia encara fresca a la retina, el record d'aquella candidatura fallida de Pirineus-Barcelona 2026 ha tornat a aparèixer amb força. No com una simple anècdota del passat recent, sinó com una pregunta encara oberta: **què hauria passat si...?**

La proposta era clara i, sobre el paper, atractiva: els esports de gel a Barcelona, aprofitant infraestructures existents i temporals, més algunes de nova construcció, i els esports de neu a la Cerdanya, amb les estacions de **La Molina** i **Masella** com a grans escenaris de competició. Una candidatura que finalment no va arribar ni tan sols a presentar-se, atrapada entre desacords polítics, dubtes territorials i un debat social intens.

Aquest cap de setmana, però, la realitat ha volgut jugar amb la ironia. Avui, amb la ressaca visula i olímpica de la inauguració d'ahir nit a Itàlia, hem visitat els espais on s'havien previst els diferents estadis de competició a La Molina i Masella, i el que ens hem trobat ha estat difícil d'ignorar: pistes perfectament nevades, gruixos generosos (històrics!) i un entorn d'una bellesa gairebé de postal. Un cop més, aquest matí ha nevat a la muntanya, uns 10 cm., i ha quedat una estampe de nou idíl·lica. Casualitat? Potser sí. Però també un recordatori incòmode.

Si la candidatura s'hagués concretat, si hagués superat els obstacles interns i hagués estat escollida, aquest 2026 el Pirineu català estaria oferint una imatge immillorable al món.

La pista **Barcelona** de La Molina, destinada al descens femení, presentava unes condicions excel·lents en quan a paisatge, no pas de neu dura, doncs òbviament la nevada recent ha deixat una pista poc aconsellable per a proves de velocitat com és el DH. A Masella, l'eix **Tosa – La Feixa – Pla**, que havia d'acollir el descens masculí, mostrava un traçat visualment espectacular. També hem recorregut els espais previstos per a les proves de supergegant, eslàlom gegant i paral·lels —**Comella-estadi, Roc Blanc i Alabaus**—, així com la zona d'Alabaus, on s'havia projectat el freestyle. Les proves de nòrdic s'havien previst repartir entre el Pla d'Anyella i el Pla de les Forques.

Tot plegat transmetia una sensació clara: aquí hi ha muntanyes aptes per a uns jocs d'hivern, neu i capacitat esportiva. I, sobretot, enguany hi ha un paisatge generós en neu.

Hem fet fotografies i un vídeo-reel que mostren aquesta realitat: pistes ben innivades, molt ambient a pistes, cims blancs i una Cerdanya que, avui, semblava preparada per sortir a l'escenari olímpic. No per reivindicar res, sinó per constatar un fet: en termes d'imatge, aquests Jocs haurien estat un èxit.

El debat sobre la sostenibilitat, el model territorial i l'impacte real d'uns Jocs Olímpics d'Hivern és legítim i necessari. Però veure avui el Pirineu així obliga, com a mínim, a fer una reflexió serena. No tant sobre el que es va fer malament, sinó sobre què volem que sigui el Pirineu en el futur i quin paper hi poden jugar els grans esdeveniments —o no.

Milà-Cortina 2026 ja és una realitat. Pirineus-Barcelona 2026 només existeix en el condicional. Però hi ha dies, com avui, en què aquest condicional sembla una mica més real i il·lusionant del que voldríem admetre.